

υλοποιείται, εξόν αν υποθέσουμε πως ο ίδιος ο δημοσιογράφος που τοῦδωσε τὸ παράσημο, ἀπὸ ζήλεια, ζήτησε μὲ τὸ μέσο αὐτὸ νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ. Ὁ κ. Καμπάνης δηλαδὴ βεβαίως, μὲ μιὰν ἀξιοτάμηστη ἀγάπην, ἔπος τὰ ψυχολογικὰ περιοδικὰ τροφοδοτοῦνται ἀπὸ τὸ καλὰθὶ τῶν ἀρχήστων τῆς δημοσιογραφίας». Δὲν ξέρομε ποιά περιοδικὰ ἔχει στὸ νοῦ του. Ὅσο γιὰ τὸ «Νουμάς» εἶναι πασίγνωστο πως μόνον τὸ δικό του καλὰθὶ εἶναι ἀξίον νὰ τροφοδοτήσῃ ὄχι μὰ παρὰ

πολλῶν ἐφημερίδων καὶ μὲ ἄρθρα, καὶ μὲ χρονολογικὰ καὶ μὲ ποιήματα, ἀκόμα καὶ μὲ φιλολογικὰ κριτικὰς. Καθ' ὅτι ὁ «Νουμάς» δὲ δυσκολεύτηκε νὰ θέσῃ στὴ διάθεσιν τῶν ἐφημερίδων τὸ καλὰθὶ του. Ὁ κ. Καμπάνης, σὺν ὀρθοφρονῶν λόγιος που εἶναι στ' ἀληθινὰ, πρέπει νὰ μᾶς ἀναγνωρίσῃ τουλάχιστον αὐτὴ τὴν ὑπερεσία, ὅσο καὶ ἂν ἔχομε τὴ δυστυχία νὰ διαφωνεῖ μὰζὶ μὰς στὰ διάφορα φιλολογικολογιστικὰ ζητήματα.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΙ

Πῶς θάνοιξη ἡ Ἀκαδημία. Νόμος που ἐφηρευόζετα ἕως τὸ 85 χρόνια. Τὸ τρία τμήματα τοῦ Ἰνστιτούτου.

Ὁ Βασιλεὺς Ὀθωνας στὰ 1836 ἐβγαλε Διάταγμα, δηλαδὴ Νόμο γιὰ τὸ τότε μοναρχικὸ πολίτευμα, που κἀνὸ κῆξε τὴν ἴδρυσιν τῆς Ἀκαδημίας στὴν Ἀθήνα. Ἀργότερα ὁ ὁμογενὴς Σίνας ἔδωκε ἐνῆμισον ἑκατομμύριον καὶ χρίστηκε κ' ἐτοιμάστηκε τὸ μέγαρον τῆς Ἀκαδημίας, ὀλοιάριον καὶ καλλιτεχνον. Σὺν τέλειωσε τὸ χτίριον, ζῶσε ἀκόμα ὁ μακαρίτης Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, καὶ σιμάρωσε τὸν Ἐσωτερικὸν Κανονισμὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας, που βόσκειται δημοσιευμένον στὴν «Ἐστία» τοῦ 1885, φιλολογικὸν περιοδικὸν τῆς ἐποχῆς, που τὸβγανε ὁ Κασδόνης. Ὅλα λοιπὸν εἶταν ἔτοιμα καὶ μονάκι οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ λείπανε. Μὰ ἔλειπε καὶ κἀτὶ ἄλλο. Ἡ πίστωση, τὰ χρήματα, γιὰ τὴν λειτουργίαν τοῦ Μεγάλου Ἰνστιτούτου. Ὁ προῦπολογισμὸς τῆς Ἑλλάδας, που ἔφτανε ἴσα μὲ τὴ Λαμία καὶ τὸ Καρπενήσι, καὶ κατόπι ἴσα μὲ τὴ Λάρισα καὶ τὴν Ἄρτα, δὲν εἶταν ἀρκετὸς νὰ θρέψῃ καὶ νὰ χορηγήσῃ τοὺς στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν θεσπιτήρας, που γεννοβολοῦσαν τὰ αἰώνια προσωπικὰ κόμματα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Κατωδίστρια καὶ τοῦ Κολέτι, κόμειον τοῦ ἔξιντον Ρωμοῦ, δὲν εἶτανε νὰ κλειστέῃ στὴν ἐπαρχίαν του νὰ καλλιέργῃ τὴ γῆς ἢ νὰ θρέψῃ ζωντανὰ κ' ἀκόμα καὶ νὰ κἀνει τὸ ἐπιζίνυνον ἀλισβεῖον, δηλαδὴ μικροεμπορίον. Ἦθελε θέσῃ, μιστὸ, σύνταξιν καὶ ἡσυχίαν γιὰ μικροπολιτικὴν οὐσῆτησιν. Ἐτοιμώσασε, μεγάλωσε καὶ θέρειψε ἡ συναλλαγὴ καὶ τὸ οὐραγέτι. Σῆχω σὺ νὰ κῆτω γώ. Μὰ ἡ παραγωγὴ τοῦ τόπου, κῆτῶνε κατὰ διαβόλον, κ' ἡ φτώχεια τοῦ προεπολογισμοῦ μὴδονότανε ὀλένα μὲ δάνεια που μᾶς ἔδινε ἡ προστατῆρα μὰς Ἐθρόατη.

Τόσο ὅμως τὰ πράματα ἄλλάξανε. Βέβαια καὶ ἀκόμα ζῶμε μὲ δάνεια. Μὰ τὰ ἑκατομμύρια τοῦ προεπολογισμοῦ γίνανε δισηξατομμύρια, τὰ σύνορα τῆς Ἑλλάδας ἐκποδῆσανε ἕσο δὲ φανταζότανε κανένας ἔδω καὶ λίγα χρόνια, τὸ Κράτος μενάλωσε, καὶ τὰ Γοάμιατα, οἱ Ἐπιστῆμες, οἱ Τέχνες θέλουνε προστασία, θέλουνε Παλάτι γιὰ νὰ θρονιαστοῦνε νὰ κάσωνε. Τὸ παλάτι τῆς Ἀκαδημίας, ὅπως εἴπαμε, εἶναι ἔτοιμο, τὰ γοήματα δὲν εἶναι σπάνια γιὰ τέτοια μεγάλα καὶ σοβαρὰ δουλειά, ἡ στιγμή γιὰ ν' ἀκουστέῃ ἡ Ἑλλάδα στὰ ξένα πως ἔχει ὅλα τὰ π' ὄσοντα, κῆσῃ. Τὴ λείπει λοιπὸν; Οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ. Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας αὐτὲς τὶς μέρες πασιζεῖ νὰ δημοσιεύῃ τὸ ἑλληνικὸν Διάταγμα τῆς λειτουργί-

ας τῆς Ἀκαδημίας. Τὸν κατάλογο γιὰ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τὸν ἔχει ἔτοιμο. Ὁ «Νουμάς» ἔδωσε καὶ πῆρε μὲ τὴν περιέργειαν που τὸν διακαίρει νὰ μάθει πρῶτος ποιοὶ τέχνατες θὰ εἶναι οἱ πρῶτοι Ἀκαδημαϊκοὶ τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδας.

Καθὼς ἴσα μὲ τὴν ὥρα εἶναι γνωστὸ, ἡ Ἀκαδημία θὰ χωριστέῃ σὲ τρία τμήματα. Τμήμα Ἐπιστημονικόν, τμήμα Λογοτεχνικόν καὶ τμήμα Καλῶν Τεχνῶν. Τὰ πρόσωπα που θὰ πάσουνε τὸ μεγάλο καὶ τιμητικὸ τίτλον τοῦ σοφοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ, θὰ εἶναι ὀδόντα πῆνον κάτου. Ὁ Κατάλογος, που θὰ δημοσιευτέῃ μὲ Βασιλικὸν Διάταγμα, ἀφοῦ πρῶτα γίνῃ ἡ ἐγκρισὴ του ἀπὸ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, εἶναι ὁ ἀκόλουθος, που μπορεῖ ὡς τὴν τελευταία ὥρα καὶ ν' ἀλλάξῃ κάπου, ἂν καὶ οἱ ἀλλαγὲς δὲ θὰ εἶναι σημαντικὰς, καθὼς ἔχομε λόγους νὰ πιστεύομε.

ΤΜΗΜΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ. — Α. Αἰγινήτης, Κιτσίρης, Ρεμοῦντος, Κ. Τριανταφυλλόπουλος, Θ. Πετμεζῆς, Γ. Χατζηδάκης, Μ. Τριανταφυλλίδης, Α. Δελμούζος, Μενάρδος, Ν. Κουγέας, Γ. Γαδίζας, Ν. Πολίτης, Ν. Βέης, Αδ. Ἀδαμαντίου, ὁ Ἀθηνῶν Μελέτης, Α. Λιβιεράτος, Καββαδίας, Ηλ. Βουτιερίδης, Τσιόντας, Πορτογάλης, Πολύβ. Δημητσοκόπουλος, Ἄντ. Καραφάκης, Α. Φιλιππίδης, Α. Λοβέροδος, Κ. Σταθάτος.

ΤΜΗΜΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟ. — Ἄγγ. Βλάχος, Κ. Παλαμῆς, Βλ. Γαβριηλίδης, Πλάτωνας Δρακοῦλης, Σ. Παγιάννης, Α. Γληνός, Αγ. Τανάρας, Γ. Πάου, Δ. Βουτινός, Γε. Γουτάσης, Κ. Θεοτόκης, Γιάννης Πολέμης, Μ. Ἄννινος, Γιάννης Λαμβέρτης, Α. Ἄντρονίδης, Γ. Δροσίνης.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ. — Μ. Καλομοίρης, Ἰωσήφ Καίσαρης, Ν. Παπαγεωργίου, Θ. Οἰκονόμου, Γ. Ἰακωβίδης, Ζαχ. Παπαντωνίου, Τόμπρος, Ἀδελφοὶ Ἀσπιώτη, Μαυρολάκος, Ροιλῶς, Ταβουλάρης, Αἰλιαντρίνη Βερόνη.

Ἐπάσχει καὶ τρίτος κατάλογος μὲ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἐπὶ μελέτη», που ἔχει καὶ μῆσα μερικὰ ὀνόματα γιὰ συμπλήρωσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν: Α. Χατζόπουλος, Αγ. Σικελιανός, Ἄριστος Καμπάνης, Γ. Στρατήγης, Ν. Γιαννιός, Καλλιρρόη Παροῦν, Παντελῆς Χόρον, Σ. Μελάς, Σπύρος, Ματσούκος, Φώτος Πολίτης, Ἀθ. Μπούτουρας, Γε. Ξενόπουλος κλπ.

Πρέπει ὅμως νὰ παρατηρήσομε πως ὅλοι αἰτοὶ μπορεῖ βέβαια νὰ ἔχουνε, καθένας τὴν ἰδιαιτέραν, ἀξία του, μὰ ὅλοι μὰζὶ παρουσιάζουνε ἕνα σύνολον καὶ ὀρισμένον σύστημα καὶ δίχως ἐπιβὰ εἰρημικῆς καὶ γόνιμης συνεργασίας. Πῶς θὰ μωρέσομε τῶν

και τόσα άνόμοια στοιχεία να συνεννοηθοῦνε άναμεταξύ τους ; Πώς δά μπορούσαν να αντιπροσωπεύουν ένοχόμενοι και σοβαροί τη διανοούμενη τάξη της Μεγάλης Ελλάδας ; Έπειτα δε βλέπουμε άνάμεσα σ' αυτούς και μερικούς ρήτορες και πολιτευόμενους επιστήμονες, που δείξανε στις παλιότερες και νεότερες Βουλές δύνμη και άνάστημα πρώτης άράδας. Το έναντιο βλέπουμε μερικούς διγλωσσούς, που δά ψηφίζουσε στα γλωσσικά ζητήματα, τότε δημοτική και τότε καθαρεύουσα, ενώ έμεις ξέροιαε, πώς διγλωσσοί άνθρωποι δέν μπορεί να ύπάρχουσε, και μόνο τελευταία ο Δεναξιάς της όδου Σταδίου έφερε διγλωσσές γραφμηγανές. Όσοσο, θεβαιώνουσε τους άναγνώστες του «Νουμά», πώς δά παρακολοθησοιαε το ζήτημα, και πώς για καθέναν από τους Άκαδημαϊκούς δά ποῦμε χωριστά τις γνώμες και τις επιφύλαξές μας, για τη δημοσία ζωή και για το έργο τους, χτυπητά και με ειλικρίνεια, όπως συνειδιζοιαε πάντα να μιλοιαε.

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Ο εκδότης κ. Μιχ. Ζηράκης μās έδωσε τώρα τελευταία ένα διαλεχτό βιβλίο, τόν «Αναδρομή της Αττικής». Και μόνο τ' όνομα του Δ. Γρ. Καμπούρογλου στο έξώφυλλο ενός τέτιου βιβλίου, είναι άρκετή έγγήση, γιατί ο κ. Κ. την έχει μελετήσει και την έχει αγαπήσει τόσο τη ν' Αττική, ώστε να μπορεί κανείς να τόν άποκαλέσει «Αγαπητικό της Αττικής» — νάν του δώσει δηλ. έναν τέτιο τίτλο, που νάν του στέκει περίφημα. Κρίμα μοναχά που το βιβλίο δέν είναι γραμμένο πέρα-πέρα στη δημοτική, στη γλώσσα που δάν τή ζωντάνευσε περισσότερο και που την κατέχει τόσο καλά ο κ. Κ. καθώς το δείχνει στη «Ζωή κρουφή και ζωή κρουμένη» και σε τόσα άλλα κεφάλαια. Όσοσο και μ' άλλο αυτό το ψεγάδι, ο «Αναδρομής της Αττικής» διαβάεται εύχάριστα και τονε συσταίνοιαε θερμότατα. Πουλιέται δοχ. 3.50 σ' όλα τα βιβλιοπωλεία.

— Από τόν εκδότη κ. Ζηράκη άρχισε να τυπώνεται και το ρομάντζο του Ταγκόπουλου «Πλάι στην αγάπη» που θάναι έτοιμο τόν ερχόμενο μήνα.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Δύο βραβεμένα βιβλία.— Ένα βιβλίο που διδάσκει το μέρος.— Τα γράμματα κι' ή πολιτική.— Λόγια στη γαλλ. Βουλή.— Τιμητικές τελετές για το Βεράσεν.

— Το φιλολογικό βραβείο της Άκαδημαίας Goncourt δόθηκε φέτος στο Marcel Prevost για το μυθιστόρημά του «A l'Ombre des jeunes filles en fleurs». Το βραβείο τών περιοδικών Femina και Vie Heureuse δόθηκε στο Roland Dorgelès για το «Οι ξύλινοι Σταυροί».

Τούτου του τελευταίου βραβείου την άπονομή την άποφασίζει επιτροπή από κωρίες τών γραμματιών, και πολλοί ξαφνικόσηκαν που δέν δόθηκε σε καμιάν όμόφυλή τους από τις καμπόσες που έγραφαν άξια λόγου έργα τούτο το χρόνο. Όμως αυτές προσημωσαν, δηλαδή οι δεκαπέντε από τις είκοσιδύο, να το δώσουν στο συγγραφέα τών «Ξυλίων Σταυρών» ρομάν-

τζου πολεμικού, όχι όμοις και φιλοπόλεμον, που μερικοί το συγκοίνουσε με τη «Φωκιά» τή Μπαρβύς.

— Και να μη σενοχωροῦνται μερικοί, που τούς τρέμαζε εδώ και κάμποσους μήνες το κήρυγμα τών διανοουμένων, που μετάφρασή τόν δημοσιέγραψε και μείς την εποχή εκείνη. Οι άνθρωποι πάντοτε οι ίδιοι θάναι και ή μεγάλη τους κακομοιριά δά είναι ή διαίρεση κι' ή άμοιβαία παρανόηση. Κι' αν εκείνο το κήρυγμα, με το να ερχεται από ένα κέντρο πολιτισμού, σαν το Παρίσι, τρέσ έκανε, τούς μερικούς, να τρομάξουσε μπας και χαμηλώσουσε λιγάκι τα τείχια που χωρίζουσε τρέσ λαούς τόν ένα από τόν άλλο, ως διαδάσουσε, για να παρηγορηθοῦν, το μυθιστόρημα «Nach Paris» (Πρός στο Παρίσι) του Λουί Ντυμπούρ. Και δά ήουχάσουσε τέλεια: «Ο σπός του μίσους σπέρνεται πάντοτε και τούς καρπούς, αν δέν τούς θερίσοιαε πάλι έμεις, δά τούς θερίσουσε σιγοσρα τα παιδιά μας και τάρχόνια μας.

Ο συγγραφέας και καινούργιος βουλεντής Λέων Ντιωντέ έγραψε πρωτοσέλιδα, από άφορη αυτού τού βιβλίου, στο φύλλο της σ' τού περασμένου Δεκέμβρη, μαζί με άλλα :

«...Μήν το ξεχνόιαε αυτό ποίε. ποίε ! Άς το θυμίζουσε στα παιδιά μας ! Άς τούς χαράξουσε, ως τούς διδάξουσε τή άρεξίλιέπο υίσω για' αυτό το λαό τών λάγων λιποτών, αυτών τών γουρουνιών με μπότες και κάσκες. Άς σχηματίσοιαε έναντι τους τόν άπέραστο φραγμό της αίματερης άνάμνησης. Άς κάνουσε έτσι να ήουχάσουσε οι έξοσιοιμένες και βιασμένες σκίες τών θυγατέρων της Γαλλίας, άσιών, εργατιών, χωρικών, μεγάλων κωριών και ταπεινών υπηρετιών, που μās φωνάζουσε και ζητοῦν δικαιοσύνη και εκδίκηση.»

Και μολοταίνα ύπάρχουσε άνθρωποι που προσδοκούσε τήν αίσω της ειρήνης από την κοινωνία τών έθνών.

— Πρόπει οι άνθρωποι τών γραμματιών να κατείνονται στην πολιτική; Νά, μιá ερώτηση που δε μās γουσιάζει και πολύ γιατί τίποτα δέν πρόπει να πρόπει σ' αυτό τόν κόσμο, κι' άκόμα λιγότερο στον κόσμο τών γραμματιών. Όμως φουικό μās φαιεται πώς ένας άνώτερος άνθρωπος, είτε τών γραμματιών, είτε τών άγραμματιών είναι δέν είναι δυνατό να δέεται με κλειστά τα μάτια πίσω από ένα κώμα και νακολοηθεί πιστά σ' όλας έτσι που να χάνεται ή άπομικτότητα του κι' έτσι που να χάνει το αντικειμενικό άγγάνημα της αλήθειας σ' ό,τι γίνεται προσοτά του. Γιατί φανατισμός δά είπει τρέφα, και ή τρέφα δέν είναι από τις άρετές τών ανθρώπων τού ανέμματος. το λιγότερο μπορεί να χαρακτηριστεί άρετία, που καλό είναι να είναι περαστική.

Απόκο σ' αυτό το ζήτημα γίνηκε συζήτηση πέρσι στο «Les Marges», κι' άπάνω στο ίδιο γράφει ο Εύγένιος Μονφός σε μιá επιστολή του στο Mercure de France, από όπου πέρουσε τις άκόλουθες περικοπές :

«Δέν κηρύγω το κλεισίμο μέσα στον ελεφάντινο πύργο. Όμως έχω τη γνώμη πώς ή πολιτική είναι ταπεινό πράμα, πώς οι συγγραφείς δέν πρόπει να κάνουν πολιτική, πώς δέν πρόπει να ιστηροῦνε με κώματα...»

«Δὲ λέω πὸς κάθε συγγραφέα πρέπει νὰ διαφορεῖ γὰρ τὸ θέαμα τῆς ζωῆς, ὅρα λοιπὸν! δὲ λέω πὸς πρέπει νὰ διαφορεῖ μὲρὸς στὸ θέαμα τῆς πολιτικῆς ζωῆς, μὴδὲ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς, —παρὰ πὸς πρέπει νὰ τὰ βλέπει καὶ νὰ τὰ παραινῆται μονάχα, καὶ μὲ πνεῦμα καθαρὰ φιλοσοφικόν. "Ἄν ἀνακαταβῆ, ἂν ἀπὸ θεατῆς κατέβη στὴν παλαίστρα, χάνει τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀνέγερσιν τῆς σκέψεως του. Πέφτει στὴ δημοσιογραφικότητα, ἀσχίζει νὰ εὐχαριστιέται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται μὲ τὸ μὲνόμερον καὶ τὸ ἐφήμερον, χάνει ἀπὸ τὰ μάτια τὸ πραγματικὸν ἀντικείμενον τῆς τέχνης του: ἐκεῖνο ποὺ εἶναι γενικὸν καὶ αἰώνιον. ... Ἄλλο πράγμα εἶναι ἡ τέχνη. Ἄλλο πράγμα ἡ δημοσιογραφία.»

— Μολιναῖου σὺς τελευταῖες ἐκλογὲς τῆς Γαλλίας, μῆχαν ἀρκετοὶ λόγοι στὴ βουλῆ. Εἶναι οἱ ἀκαδημαϊκοὶ Μπαρρές, Ρυμπό, Ντεσσανέλ, Μπαρτόν, Κλεμανσώ. 'Κι' ἀκόμα οἱ πεζογράφοι Λέων Ντιοντέ, Ζαβιέ ντε Μαγαλλον, Μπράν κι' ἄλλοι ἔξ, καὶ τέλος ὁ ποιητὴς Πάβ. Βαγιάν Κοιτωριέ.

— Ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία ἔλαβε πρόκλησιν νὰ στείλει ἀντιπροσώπὸν τῆς σὺς τελετῆς ποὺ πρόκειται νὰ γίνουεν σὺς Βουξέλλες, στὴ μῆχην τοῦ ποιητῆ Βερόσαρ. "Ἄν καὶ δὲν εἶναι ἀνήθεια τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας νὰ στέλνει ἀντιπροσώπους τῆς σὲ τελετῆς γιὰ συγγραφεῖς τῆς γαλλικῆς γλώσσας καὶ δὲν εἶχαν χορηγισθεῖ μέλη τῆς, ἡ Ἀκαδημία θεώρησε πὸς στὴν περίστασιν αὐτῇ, πρόκειται νὰ τιμηθεῖ ἕνας μεγάλος ποιητὴς, ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὸ Βέλγιο ὡς ἐθνικὸς ποιητὴς 'Κι' ἀποφάσισε νὰ παρασταθεῖ στέλιος γὰρ ἀντιπροσώπὸν τῶν Ἄγγλ. Ρενιέ.

Ὁ Ρομῖος εἶναι ἀπὸ φυσικὸν τοῦ ἔξυπνος, μὰ ὁ νοῦς του μεθ' ὁδολογημένοσ δὲν εἶναι. Μὲ τὴν μέθοδον σιάζονται ὅλα. Φιλότιμο, περηφάνεια, ζοῦλια, κάποιον στοιχείον στὸν ἄνθρωπον ἀναρχικόν, βέβαια πὸς ἀνάρχουνε παντοῦ. Ὑπόσχει ὅμως καὶ ἡ μέθοδος. Ἡ μέθοδος λιγοστεύει τὸ κακόν. Ἡ ἀμεθοδιὰ τὸ πολύνει. Ἀκόμη δὲν πρόφτασε ἡ Ἑλλάδα νὰ μεθοδεψῆ.

Ἀπὸ τὴ διγλωσσία του, ἀπὸ τὴ διγλωσσία, κατάντησε διπλὸς στὴν οὐσία του ὁ Ρομῖος, μὲρὸς στὴ δύναμιν. Τίποτε ὄρθιον νὰ στήσῃ δὲν μπορεῖ. Καιρὸς εἶναι νὰ τὸ καταλάβῃ. Διγλωσσία. Δυστυχία. Τὴν ψυχὴν του μὲ τὴ γλώσσαν του θὰ τὴ δοῖ.

Παρατήρησα πολλὰς φορὰς πὸς ἡ συζήτηση γιὰ τὸ Ρομῖον, συζήτηση δὲν εἶναι, ἄμα δὲ θυμῶσιν. Ὁ θυμὸς τοῦ φαίνεται ὡς ἀπαραίτητος. Τὸ μόνον ποὺ πᾶνει ἔξω τόπο του, ὁ θυμὸς. Εἶπες τὴ γνώμην σου καὶ δὲ φθύνωσες τίποτα δὲν εἶπες. Ἡ γνώμην σου δὲν ἔρχεται σὲ λογαριασμὸν εἰσαι νοῦλλον πέρφεις μικρὸς. Ἡ ἀξιοποφεία θέλει πρώτα νὰ θυμῶσιν.

Ψυχάρης

**ΣΤΟΥΣ κ. κ.
ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,"**

Οἱ ἐκδότες τοῦ «Νοῦμα» δὲ βρίσκουν λόγους νὰ εὐχαριστήσων τοὺς ἀναγνώστες του γιὰ τὴν ἐπιστήμησιν. Χάρη σ' αὐτοὺς ὁ «Νοῦμα» εἶναι σήμερον τὸ πρὸ διαδεδομένον Ἑλληνικὸν φιλολογικὸν περιοδικόν. Οἱ ἐκδότες του εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ μὴ σταματήσων ἕως ἔδω τὴν ἐξέλιξιν του. Σκέπτονται ν' ἀξήσων τὶς σελίδες του, νὰ καθιερώσων εἰκόνες σὶα διηγήματα, πρωτότυπα καὶ μεταφρασμένα, καὶ γενικὰ νὰ βελτιώσων τὴν ἐμφάνισίν του.

Ὅμως κάθε ἐπιχείρησιν ἔχει τὰ ὅρια τῆς ἀποτυχῆς καὶ τὰ ὅρια αὐτὰ γινὲν ἕνα περιοδικὸν πᾶν τὸ «Νοῦμα», ποὺ ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ τέλειαν ἀνεξάρτητον ἀπὸ κάθε τι, μπορεῖ νὰ μᾶς ὀρίσῃ μονάχα ὁ ἀρχιδὸς τῶν συνδρομητῶν του.

Ὁ Ἰδρυτὴς καὶ Διευθυντὴς τοῦ «Νοῦμα» κ. Ταρκόπουλος μᾶς λέει πὸς μποροῦμε νὰ ζητήσομε ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες του ὅλην θέλομε γιὰ τὴν κενεὴν ἀπ' αὐτοὺς δὲν παίρνει τὸν «Νοῦμα» γιὰ λοῦσον ἢ ἀπὸ ονομασίμῳ τὸν παίρνουν γιὰτὶ εἶναι ὁμοιόδεατες, τὸν παίρνουν γιὰ τὸ ἠθικὸν κῶρος ποὺ βρίσκουν στὴν ἀνεξαρτησία του, καὶ ἀκόμη, ἂν θέλετε, ἀπὸ φανατισμὸν.

Αὐτὸ μᾶς δίνει τὸ θάρρος νὰ ζητήσομε ἀπὸ τοὺς ἀρραστῆς τοῦ φύλλον νὰ γίνουεν τακτικὸν συνδρομητῆς καὶ ὅχι μονάχα αὐτό: Ζητοῦμε ἀπ' αὐτοὺς νὰ ἐργαστοῦν καὶ νὰ μᾶς γράψων καὶ ἄλλους συνδρομητῆς, ὅσο μποροῦνε πρὸ πολλοῦ.

Οἱ καινοῦργες συνδρομητῆς ἔ' ἀρχίσουν ὀλιε ἀπὸ τὴν 1η τοῦ Γενάρου 1920 καὶ μπορεῖ νῆταν ἐξάμηνες ἢ χρονιάτικες.

Ὅσοι γραφοῦν συνδρομητῆς τὸ Γενάρου καὶ μᾶς τὸ ζήτησόν, θὰ λάβων δωρεάν ὅλην τὴν ἀρχὴν τοῦ Ἄν. Κεζῶτη.

Γιὰ ἐγκολλη τῶν ἀναγνωστῶν μας τυπώνομε ἔδω τὰ ὀνόματα τῶν ἀναγνωστῶν μας σὺς Ἐπιστολῆς καὶ σὺς Ἐξωτερικόν. Ἐταῖ μποροῦν νὰ γραφοῦν μόνον τοὺς, τὴν ἐξέλιξιν τῆς συνδρομῆς τοὺς σ' αὐτοὺς. Ὅσοι θέλουν ἀπ' ἐπιθέτας, μποροῦνε νὰ συμπληρώσων τὸν ἀπέναντι κατάλογον καὶ νὰ μᾶς τὸν στέλλων μαζί μὲ τὴν συνδρομὴν τοὺς.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ "ΤΥΠΟΣ,"

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΟΛΑΣΙΚ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ 3 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 9. 5. 9-
ΠΡΑΚΤΩΡ ΑΤΜΟΠΛΟΙΩΝ
ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ
ΕΜΠΟΡΟΣ ΓΑΙΑΝΘΡΑΚΩΝ

ΚΑΠΙΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ ΜΕΞΗ

Α. ΔΑΜΙΑΝΟΣ

Ὅλα τὰ εἶδη τῆς γραφικῆς, χαρτιά, μελάνια τυπογραφικά, χάρτης περιτυλίγματος, χαρτόνια σαπουνία ἀρωματικά, ἀκόσματα καὶ χίλια ἄλλα εἶδη, εἰς τιμὰς ἀσυνηγώνιστες

“ΤΥΠΟΣ”

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΚΙΜΩΝ Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ & Σ^{ΙΑ}

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 2.

ΚΛΑΔΟΙ :

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΛΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΕΙΟΝ
ΛΙΝΟΤΥΠΙΑ
ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΙΑ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ : Ὀδυσσεύς Ἰ. Μελίνας
 ΑΜΑΛΙΑΣ : Ἰ. Γ. Ἀθανασόπουλος
 ΑΜΦΙΛΟΧΙΑ : Σπ. Τσιρογιάννης
 ΑΡΓΟΣ : Ἄντ. Τημελής
 ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ : Ν. Νικολάτος
 ΑΡΤΑ : Ν. Ἀγορασιώτης
 ΒΕΡΟΙΑ : Ν. Βαγορδής
 ΒΟΛΟΣ : Γαβριήλ Α. Ἐγγλέζος (68. Ἑομοῦ)
 ΓΕΝΙΤΣΑ : Λεωνίδα; Γραμματικῶς
 ΗΜΗΤΣΑΝΑ : Διονύσιος Ἰ. Μαλοῦχος
 ΕΡΜΙΟΝΗ : Γιάργος Παπαβασιλείου
 ΖΑΚΥΝΘΟΣ : Δ. Νομικός
 ΠΡΑΚΛΕΙΟΝ : Στυλιανὸς Μ. Ἀλεξίου
 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ : Μ. Τσιμενταφύλλου & Σία
 (Ἀσοφ. Ἐθνικῆς Ἀμύνης 35)
 ΙΩΑΝΝΙΝΑ : Π. Βαγενῆς
 ΚΑΒΑΛΑΑ : Σ. Αἰμαντόπουλος
 ΚΑΛΑΜΑΙ : Ἄλ. Καβαλλιεράτος
 ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ : Α. Παπαφιλίππου
 ΚΑΡΑΘΒΑΣΙ : Νικ. Σαράντου
 ΚΕΡΚΥΡΑ : Ἀδελφοὶ Παπαδάτου
 ΚΙΑΤΟΝ : Π. Ἀνδρουτσός
 ΚΟΖΑΝΗ : Χ. Γρηγόρης Πιτένης
 ΛΑΜΙΑ : Κ. Μαυροειδής
 ΛΑΡΙΣΣΑ : Ἀδελφοὶ Παπακωνσταντίνου
 ΛΕΒΑΔΕΙΑ : Γ. Σόκος
 ΛΕΥΚΑΣ : Νικ. Τσιριμπασης
 ΛΗΣΟΥΡΙΟΝ : Ν. Σολωμός

ΛΙΓΟΥΔΙΤΣΑ : Διον. Σαλτάμπιασης
 ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΙΣ : Ἄ. Κορόλης
 ΜΕΘΩΝΗ : Κ. Ταμπάκης
 ΜΕΣΣΗΝΗ : Ἰ. Μιχαλακῆς
 ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ : Σ. Ἀρβανίτης & Σία
 ΜΥΚΩΝΟΣ : Ἰ. Κορόλης
 ΜΥΤΙΛΗΝΗ : Βύρων Σέρεσης
 ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ : Α. Φράγκος
 ΞΑΝΘΗ : Γ. Μήμας
 ΞΥΛΟΚΑΣΤΡΟΝ : Γ. Κασσιότας
 ΠΑΤΡΑΙ : Γ. Τσουτσάνης
 ΠΡΕΒΕΖΑ : Ν. Τσουτσάνης
 ΠΥΡΓΟΣ : Κ. Βαρουξής
 ΡΕΘΥΜΝΟΣ : Εὐάγγελος Κ. Σπανδάρος
 ΣΕΡΡΑΙ : Ἀριστείδης Βαγορδής
 ΣΙΑΤΙΣΤΑ : Α. Γκαρματσούλια
 ΣΜΥΡΝΗ : Τσιβετζόγλου & Καρακίης
 (Δίοδος Ἐδαγγελικῆς Σχολῆς)
 ΣΠΑΡΤΗ : Δημ. Τζανόπουλος
 ΣΥΡΟΣ : Φ. Καλοντάς
 ΤΗΝΟΣ : Γ. Ὀρειάνος
 ΤΡΙΚΚΑΛΑ : Γεώργιος Γ. Χολέβας
 ΤΡΙΠΟΛΙΣ : Π. Σταυρόπουλος
 ΦΙΛΙΑΤΡΑ : Γ. Μικροῦτσιος
 ΧΑΛΚΙΣ : Γ. Μάτσας
 ΧΑΝΙΑ : Γ. Φορτσάκης
 ΧΙΟΣ : Γ. Χολέβας

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ : Nicolas S. Phirippidis. — Boite Postale 1715

ΚΑΪΡΟΝ : Stavrinou & Co. — Savoy Chambers, Kasr-el-Nil (B. P. 694)

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ : «Angras», 78 Greenwich street.

ΛΕΜΗΣΣΟΣ : Γ. Τσιραρίδης